

ΛΑΜΙΑ, 06.04.1997

ΛΑΜΠΡΑΚΗΔΕΣ

Τα τέσσερα χρόνια που ακολούθησαν, μετά τη δολοφονία του βουλευτή της Αριστεράς, Γρηγόρη Λαμπράκη, ως το απριλιανό πραξικόπημα των συνταγματάρχων, οι Λαμπράκηδες στάθηκαν το κυρίαρχο στοιχείο της πολιτικής ζωής της χώρας. Λειτουργούσε ως ο βασικός πόλος συσπείρωσης εκατοντάδων χιλιάδων νέων, που οργανώθηκαν, κάτω από τη σημαία του αδικοσκοτωμένου Λαμπράκη, για να αντιπαλέψουν το κράτος, το παρακράτος της δεξιάς και το παλάτι, αλλά και για να θέσουν σε λειτουργία τους θαμμένους, από την εποχή του εμφύλιου, δημοκρατικούς θεσμούς.

Γι' αυτό και στη διάρκεια των τεσσάρων αυτών χρόνων οι Λαμπράκηδες ήταν ο κύριος στόχος των επιθέσεων, τόσο του επίσημου κομματικού κράτους της δεξιάς όσο και του παρακράτους και του παλατιού.

Τι ήταν, όμως, αλήθεια, εκείνο που - περισσότερο από όλα - έκανε όλους αυτούς να εξαπολύσουν τον πιο αμείλικτο πόλεμο εναντίον των Λαμπράκηδων, χρησιμοποιώντας εξίσου τον τρόμο, τη βία και τη διαβολή; Πολλοί, ακόμα και σήμερα, έχουν πολλούς λόγους να μη θυμούνται τη δόλια προπαγάνδα ενάντια στις Λαμπράκισσες με τις μαύρες κάλτσες που... αποπλανούσαν τους νεαρούς αξιωματικούς διαβρώνοντας, με τον τρόπο αυτό, τις ένοπλες δυνάμεις της πατρίδας.

Βασικά, οι Λαμπράκηδες είχαν τα παρακάτω χαρακτηριστικά:

Ήταν ένα κίνημα που ξεπέρασε, κατά πολύ, ακόμα και τις αρχικές επιθυμίες της επίσημης ηγεσίας της Αριστεράς. Απλώθηκε σε μεγάλα στρώματα της νεολαίας μας και είχε όλο το νεύρο και το δυναμισμό ενός οργανωμένου σώματος, που αποτελείτο, βασικά, αφενός από νεοφώτιστους νέους και αφετέρου από νέους που δεν ήταν μαθημένοι, όπως εγώ π.χ. σε τυφλή και αβασάνιστη παραδοχή όλων των εντολών της ηγεσίας της Αριστεράς και γενικότερα κάθε μορφής ηγεσίας.

Ένα θετικό χαρακτηριστικό ήταν ότι οι Λαμπράκηδες δεν είχαν τις ενοχές των υπόλοιπων αριστερών, που κουβαλούσαν όλη την ιστορία των τρομερών λαθών της Αριστεράς. Χαρακτηριστικό τους ήταν η αρετή και η αδογμάτιστη σκέψη, μια και - στο ξεκίνημα και τον πρώτο καιρό - το κίνημα των Λαμπράκηδων αντιμετώπιστηκε, από την επίσημη ηγεσία της Αριστεράς, ως ένα «πλατύ» κίνημα νεολαίας, πολιτικό, βασικά, και όχι ιδεολογικό κίνημα.

Ένα άλλο βασικό χαρακτηριστικό των Λαμπράκηδων ήταν ότι οι μικροί, οι μεσαίοι και ένα σημαντικό μέρος της ανώτερης «ηγεσίας» αυτού του κινήματος ξεπήδησαν εντελώς φυσικά, μέσα από την ίδια τη ζωή και τη δράση του κινήματος και έξω από τους μηχανισμούς αναπαραγωγής στελεχών, που σαν αλεξιπτωτιστές «φυτεύονταν» από την ηγεσία της

Αριστεράς στις κυριότερες θέσεις της οργάνωσης του κινήματος των Λαμπράκηδων: χαρακτηριστικό παράδειγμα, ο γραμματέας της, ο Τάκης Μπενάς, ένας «νεολαίος» σαραντάρης και μόλις αποφυλακισθείς.

Αυτά τα χαρακτηριστικά της οργάνωσης των Λαμπράκηδων, τα τόσο καθοριστικά για την ανάπτυξη και την πορεία αυτού του μεγαλειώδους νεολαϊστικού κινήματος, στάθηκαν το ΙΔΙΟ σχεδόν ενοχλητικά και επικίνδυνα, τόσο για τη Δεξιά, το παρακράτος και το παλάτι, όσο και για την ηγεσία της τότε Αριστεράς (του φιλοσοβιετικού ΚΚΕ περισσότερο και λιγότερο της ΕΔΑ, καθώς και των ηγεσιών των άλλων αριστερών δυνάμεων). Έτσι, οι Λαμπράκηδες δεν πολεμήθηκαν μονάχα από τη Δεξιά, το παρακράτος και το παλάτι, αλλά και από την ηγεσία της Αριστεράς.

Έτσι, με τους Λαμπράκηδες, επαναλήφθηκε για μια ακόμη φορά ό,τι είχε συμβεί και με το ΚΚΕ, μετά τη νικηφόρα έκβαση του αντιφασιστικού αντιστασιακού αγώνα και με την επιστροφή του διορισμένου, από τους Σοβιετικούς, γραμματέα του ΚΚΕ, του Νίκου Ζαχαριάδη. Αυτός, όταν διαπίστωσε ότι τα μέλη του κόμματος έφταναν στο ένα εκατομμύριο και ότι στις γραμμές του δεν περιλαμβάνονταν πια μονάχα «καθαροί» προλετάριοι, αλλά ότι το μεγαλύτερο ποσοστό των νέων μελών προέρχονταν από τη «σύμμαχη» αγροτική τάξη και από την τάξη των μικροαστών, έδωσε εντολή και άρχισαν συστηματικές διαγραφές στελεχών, ισχυριζόμενος ότι, έτσι, θα αποτραπεί αλλοίωση της φυσιογνωμίας του κόμματος. Έτσι, τότε, χάθηκαν χιλιάδες ικανότατα στελέχη.

Το ίδιο λάθος έγινε και με το κίνημα των Λαμπράκηδων. Η ηγεσία της Αριστεράς είδε ότι δεν μπορούσε να το ελέγχει και να του δίνει τη μορφή και τη δράση που αυτοί ήθελαν - ενώ οι Λαμπράκηδες έφταναν να στρατολογούν νεολαίους ακόμα και μέσα από τα σφαιριστήρια και τα κατηχητικά, και το κίνημα απλωνόταν τόσο γρήγορα και τόσο πλατιά, με αποτέλεσμα να είναι τελείως δύσκολο να ελεγχθεί από τις ομάδες των επαγγελματικών και ημιεπαγγελματικών στελεχών, όπως εγώ π.χ., και από τα διαπαιδαγωγημένα στελέχη της ηγεσίας της Αριστεράς. Μόλις η ηγεσία της Αριστεράς το αντιλήφθηκε αυτό, αποφασίστηκε - χωρίς καν να ρωτηθούν οι Λαμπράκηδες - να γίνει συγχώνευση της νεολαίας της ΕΔΑ με τη ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ Κίνηση Νέων «Γρηγόρης Λαμπράκης» και στη θέση της να ιδρυθεί η «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΛΑΜΠΡΑΚΗ». (Είναι γνωστό, ότι τότε η νεολαία της ΕΔΑ ήταν κρυφά ένα κομμάτι Β΄ κατηγορίας, νεολαία του ΚΚΕ, εφόσον, εκείνο τον καιρό, το ΚΚΕ, η νεολαία της ΚΝΕ και ό,τι άλλο ήταν κομμουνιστικό ήταν παράνομο, εκτός νόμου).

Δυστυχώς, όμως, πίσω από την επιφανειακή σύντηξη του τίτλου, στην ουσία κρυβόταν η απόφαση για τη συρρίκνωση του πολιτικού εύρους του κινήματος των Λαμπράκηδων και της αυτονομίας που είχε απέναντι στην ηγεσία της Αριστεράς (ΚΚΕ, ΕΔΑ).

Σιγά - σιγά, άρχισαν να παραμερίζονται τα στελέχη εκείνα που βίωναν αυτή την αυτονομία, που έφταναν μέχρι το σημείο να αρνηθούν την κηδεμονία της τοπικής ή κλαδικής κομματικής οργάνωσης της ΕΔΑ πάνω στην αντίστοιχη οργάνωση των Λαμπράκηδων.

Το μεγάλο χτύπημα δόθηκε, όταν άρχισε να αντικατοπτρίζεται και μέσα στην Ελληνική Αριστερά η διάσπαση Σοβιετικής Ένωσης - Κίνας και άρχισαν να λειτουργούν και στην Ελλάδα οι πρώτες ομάδες κινεζόφιλων, που γύρω τους συσπειρώθηκαν πολλά από τα διαγραμμένα στελέχη του ΚΚΕ. Έτσι, άρχισαν να βαφτίζουν ως κινεζόφιλο και να απομακρύνουν από τις οργανώσεις των Λαμπράκηδων όποιον νεολαίο είχε διαφορετική άποψη ή εξέφραζε αντιρρήσεις στη γραμμή της ηγεσίας της Αριστεράς. Τη ρετινιά του κινεζόφιλου/τροτσκιστή, π.χ., «εισέπραξαν» ο Σωτήρης Πέτρουλας και ο Μάκης Παπούλιας. Το αποφασιστικό, όμως, χτύπημα, που υπήρξε και ο βασικός παράγοντας για τη συρρίκνωση του κινήματος των Λαμπράκηδων, δόθηκε, όταν το παλάτι ζητούσε επίμονα τη διάλυση των Λαμπράκηδων, χαρακτηρίζοντάς τους ως το «μίσμα» της ελληνικής νεολαίας και της Ελλάδας.

Η τότε ηγεσία της ΕΔΑ, διά στόματος Ηλία Ηλιού, βγήκε στη Βουλή και δήλωσε ότι η Νεολαία Λαμπράκη δεν ήταν τίποτα άλλο από την κομματική νεολαία της ΕΔΑ, καταργώντας, έτσι, αυθαίρετα, την αυτονομία της, και μάλιστα χωρίς να ρωτήσουν τους Λαμπράκηδες. Κι όμως, γνώριζαν πολύ καλά ότι οι Λαμπράκηδες είχαν εκφρασμένη αντίθεση στη θέση αυτή της ΕΔΑ και ήθελαν να διαλυθούν βίαια, ώστε να βγουν στην παρανομία, και έτσι να είναι έτοιμοι να αντιμετωπίσουν την επερχόμενη δικτατορία. Βλέπεις, τόσο ο πρόεδρος των Λαμπράκηδων, ο Μίκης, όσο και η απόλυτη πλειοψηφία των στελεχών εκείνων που δρούσαν αυτόνομα και όχι όπως τα διορισμένα από την ΕΔΑ/ΚΚΕ, έβλεπαν ξεκάθαρα τη θύελλα της δικτατορίας που πλησίαζε, ενώ οι άλλοι - όπως και σύσσωμη η τότε ηγεσία της Αριστεράς - δεν έβλεπαν πέρα από τη μύτη τους. Μα πώς να δουν, όταν άλλοι βρίσκονταν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, και μάλιστα ζούσαν μέσα στο ονομαζόμενο «σιδηρούν παραπέτασμα», και άλλοι ήταν ξεκομμένοι από τις λαϊκές μάζες!...

Με τη δήλωση αυτή της ΕΔΑ μπορεί η Νεολαία Λαμπράκη να γλίτωσε τη διάλυσή της, γιατί μαζί της έπρεπε να διαλυθούν και οι άλλες κομματικές νεολαίες, αλλά συρρικνώθηκε κάθετα και ταχύτατα. Έτσι, λίγο πριν έρθει η δικτατορία - στην εφτάχρονη διάρκεια της οποίας «θάφτηκαν» και τυπικά οι Λαμπράκηδες - η Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη ήταν απλώς μια μικρογραφία της αυθόρμητης Κίνησης Νέων «Γρηγόρης Λαμπράκης». Έτσι, και η νεολαία πιάστηκε, κυριολεκτικά, στον ύπνο και τα στελέχη της οδηγήθηκαν στις φυλακές, στα βασανιστήρια και στην εξορία, όπως και ολόκληρη η εν Ελλάδι ηγεσία της Αριστεράς. Ευτυχώς, όμως, ο Πρόεδρος των Λαμπράκηδων, ο Μίκης, όχι μόνο τους ξύπνησε, αλλά και τους έβγαλε

από το λήθαργο που βρίσκονταν, με την προκήρυξη που απηύθυνε προς τον Ελληνικό λαό, τους Λαμπράκηδες και προς την ηγεσία της Αριστεράς που βρισκόταν στο εξωτερικό, περίπου 30 ώρες μετά το πραξικόπημα των συνταγματαρχών. Σ' αυτή την προκήρυξη τους καλούσε, όχι μόνο να προβάλουν αντίσταση, αλλά και να αρχίσουν αμέσως να οργανώνουν ένα αντιδικτατορικό μέτωπο αντίστασης. Αν δεν υπήρχε η στάση αυτή του Μίκη, η ηρωική αριστερά της Ελλάδας θα ήταν όχι για γέλια, αλλά για κλάματα. Η αυθόρμητη και αστραπιαία αυτή κίνηση του Μίκη, καθώς και των Λαμπράκηδων εκείνων, που έστησαν -μέσα σε λίγες μέρες- τις αντιδικτατορικές οργανώσεις, δείχνουν ξεκάθαρα πόσο καθαρά βλέπει ένας λαός, όταν αποφασίζει μόνος του και αυτόνομα.

Ο Ηλίας Ηλιού, που «υπέγραψε» στη Βουλή, με τη δήλωσή του, τη συρρίκνωση της Νεολαίας των Λαμπράκηδων και την κατάργηση της αυτονομίας της.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΓΡΟΤΕΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΒΙΟΤΕΧΝΕΣ ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΟΙ - ΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ
ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΦΑΝΤΑΡΟΙ ΝΑΥΤΕΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΧΕΡΟΦΥΛΑΚΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ - Η ΠΕΡΗ -
ΦΑΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΛΟΓΙΑ - ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΓΕΡΟΙ - ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΑΤΡΙ-
ΩΤΕΣ ΣΗΚΝΩΝΤΑΙ ΞΑΝ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΥΤΕΣ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΜΑΣ,
ΠΑΡΑΜΕΡΙΖΟΥΝ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ■ ΕΝΩΝΟΝΤΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΙΝΑ ΛΑΒΑΡΑ ΤΟΥ
ΓΡΑΦΟΥΝ: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ - ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΕΛΛΑΔΑ ! ■ ΕΝΩΝΟΝΤΑΙ ΜΑΧΗΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΑ
ΕΘΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΑΝΤΙΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ■ ΓΙΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΩΡΑ ΠΑΡΑ
ΜΟΝΑΧΑ ΕΝΑ ΚΟΙΝΟ ΙΔΑΝΙΚΟ - ΕΝΑΣ ΚΟΙΝΟΣ ΣΚΟΠΟΣ : ΠΩΣ ΘΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΝΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ ■ ΜΕ ΚΑΘΕ ΘΥΣΙΑ !

ΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ ΦΙΟΓΙΖΕΙ ΠΥΡΙΝΟ ΜΙΣΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ. ■ ΟΙ ΚΑΤΑΛΥΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝ-
ΤΑΓΜΑΤΟΣ. - ΟΙ ΒΙΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ. - ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. - ΟΙ ΠΡΟΔΩΤΕΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΨΑΝ ΟΤΙ ΘΑ ΓΟΝΑΤΙΣΟΥΝ ΜΕ ΤΗ ΒΙΑ ΤΩΝ ΑΔΟΥΛΤΩ ΛΑΟ ΜΑΣ, ΑΣ ΕΙΝΑΙ
ΒΕΒΑΙΩΙ ΠΩΣ ΣΕ ΛΙΓΟ ΘΑ ΤΡΕΜΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΓΙΓΑΝΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ■
ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΒΡΕΘΕΙ ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΡΥΨΕΙ ■ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ
ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΡΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ !

ΚΑΤΩ Η ΒΑΣΙΛΩΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ !

ΕΞΩ Η ΞΕΝΗ ΑΚΡΙΔΑ ! ΚΑΤΩ Ο ΜΠΟΓΙΑΣ - ΚΟΛΙΑΣ !

ΖΗΤΩ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ! ΖΗΤΩ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ !

ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΔΑ !

Από τη δήλωση —
προκήρυξη του
Μίκη Θεοδωράκη, που
γράφτηκε στις
23 Απριλίου 1967

και διευθυνόταν «προς
την διεθνή κοινή γνώμη,
τόν ξένο Τύπο και τις
ξένες προεσίες».

Εδώ αναφέρεται για πρώτη
φορά, ή ανάγκη της
ένταξης των πατριωτών
σ' ένα «Εθνικό Πατριωτικό
Αντιδικτατορικό
Μέτωπο». "Υστερα από
λίγες μέρες κυκλοφόρησε
ή ιδιαιτερή διακήρυξη
του Πατριωτικού Μετώπου

**Η προκήρυξη του Μίκη Θεοδωράκη, δύο μέρες μετά το
πραξικόπημα των Συνταγματάρχων.**

**Όταν όλος, σχεδόν, ο πολιτικός κόσμος πιάστηκε στον ύπνο - μαζί
και η ηγεσία της Αριστεράς - ο Μίκης είχε έτοιμη την απάντηση για
Αντίσταση, Οργάνωση και Αγώνα.**

**Τα συνθήματα - μηνύματα ήταν ήδη γνωστά: Ελευθερία,
Δημοκρατία, αδούλωτη Ελλάδα.**

**Δεν άργησε και η ιδρυτική διακήρυξη του Πατριωτικού Μετώπου
(ΠΤΑΜ).**

**Αυτή την προκήρυξη μάς την προσκόμισε, σε μια συνωμοτική
συνάντηση, προγραμματισμένη από πριν, ένας άγνωστος σε μας νεαρός.
Βρεθήκαμε κάποιοι σύντροφοι σ' ένα καφενείο, δίπλα στην εκκλησία του
Διονυσίου του Αρεοπαγίτη, για ενημέρωση σχετικά με την πιθανή δράση
μας. Μας πλησίασε ο νεαρός, ρώτησε ποιος είναι ο Τάκης Παληός, και
μου παρέδωσε τη χειρόγραφη προκήρυξη λέγοντας ότι τη στέλνει ο
Μίκης. Ένας από τους συντρόφους ήταν και ο Γιώργος ο Βότσης, που -
τη μέρα του πραξικοπήματος - έκλεψε από τα γραφεία της ΕΣΗΕΑ τον
πολύγραφο και τη γραφομηχανή. Σ' αυτά έγραψε και τύπωσε την
προκήρυξη, η οποία διακινήθηκε σε Ελλάδα και εξωτερικό.**

Η κίνηση αυτή του Μίκη και των λίγων στελεχών των Λαμπράκηδων, που πήραν το μήνυμα για αντίσταση κατά της δικτατορίας των συνταγματάρχων, και που ταρακούνησε τα αιφνιδιασμένα ηγετικά στελέχη του ΚΚΕ, ώστε να βγουν από την απραξία τους, δεν έμεινε ατιμώρητη. Έτσι, πολύ σύντομα, τόσο ο Μίκης, όσο και τα πιο ζωντανά στελέχη των Λαμπράκηδων και της ΕΔΑ, καπελώθηκαν, παραμερίστηκαν και οι «τυφλοπόντικες» βγήκαν ξανά στην επιφάνεια.

Δυστυχώς, όμως, η νεολαία των Λαμπράκηδων, ο μέγας αυτός τροφοδότης της Αριστεράς σε νέο, ζωντανό, ανθρώπινο δυναμικό, απαλλαγμένο από τα εμφυλιακά και μετεμφυλιακά κατάλοιπα, και ο πιο κατάλληλος - υποκειμενικά και αντικειμενικά - αγωγός για το πέρασμα μιας αριστερής πολιτικής στις λαϊκές μάζες, έμεινε στο περιθώριο και πάλι.

Θα περίμενε κανείς ότι από εκείνη τη γενιά, τη γενιά του 114, του 15%, των πορειών ειρήνης και των Λαμπράκηδων, θα προέκυπτε η φυσική ανανέωση της ηγεσίας ολόκληρης της ελληνικής Αριστεράς. Τελικά, όμως, μετά τη μεταπολίτευση και μέχρι σήμερα, όλα τα στοιχεία αποδεικνύουν ότι ο πόλεμος ανάμεσα στους Λαμπράκηδες και τους παλαιοκομματικούς της Αριστεράς συνεχίζεται ακόμη.

Η γενιά των Λαμπράκηδων έχει εξοβελιστεί σχεδόν από παντού, ενώ, αντίθετα, έχει προωθηθεί η γενιά του Πολυτεχνείου και η γενιά μετά από αυτήν, που είναι γενιές περισσότερο κομματικοποιημένες από τη γενιά των Λαμπράκηδων.

Στο σύνολό της, η ηγεσία της Αριστεράς, αυτή που συνδέεται ακόμα με τα λάθη της μεταπελευθερωτικής και προδικτατορικής περιόδου, γνωρίζει, σήμερα, πολύ καλά, πως ένα από τα καινούρια μεγάλα λάθη της ήταν και η πολιτική που εφάρμοσε απέναντι στο κίνημα των Λαμπράκηδων. Έτσι, προσπαθώντας να κρατήσει μακριά τους εκπροσώπους εκείνου του κινήματος (εκτός από κείνους που, μέσα στους Λαμπράκηδες, ήταν κομματικοί), επιχειρεί να ξεχάσει και πάλι ένα ακόμα λάθος της.

Η γενιά πριν από τους Λαμπράκηδες έζησε ηρωικές στιγμές του αριστερού κινήματος, αλλά, κυρίως, τη νοοτροπία και τους κανόνες της παρανομίας, που δεν επέτρεπε την πολιτική «κριτική» και λειτούργησε απέναντι στη γενιά της εποχής εκείνης με πολύ δέος.

Η γενιά μετά τους Λαμπράκηδες, δυστυχώς, είναι πολύ μακριά από όλα τα παραπάνω, ώστε, τελικά, να της είναι ευκολότερο να θαυμάζει τα ηρωικά απολιθώματα, ακόμα και με τα λάθη τους, και να κολακεύεται αλόγιστα, όταν συμβαίνει να συνυπάρχει με τα μεγάλα επιζώντα στελέχη της εποχής εκείνης.

Η γενιά των Λαμπράκηδων, όμως, ήταν τόσο κοντά στην περίοδο εκείνη, με αποτέλεσμα να υποστεί αμεσότερα τις συνέπειες όλης εκείνης της

μετεμφυλιοπολεμικής πολιτικής, της γεμάτης τρομοκρατία και βία - ιδιαιτέρως, μετά το 1958 - αλλά και τόσο μακριά, ώστε να μπορέσει να κάνει την επικίνδυνη, για τη «σοφή» ηγεσία της Αριστεράς, απομυθοποίησή της.

Έτσι, μετά την ηρωική, όσο ποτέ άλλοτε, γενιά της Αντιφασιστικής Αντίστασης, η ηγεσία της παραδοσιακής Αριστεράς παρέδωσε στην ιστορία άλλη μια προδομένη γενιά, τη γενιά των Λαμπράκηδων.

ΠΑΛΗΟΤΑΚΗΣ

Η παραπάνω ομιλία εκφωνήθηκε στη Λαμία, σε μια εκδήλωση προς τιμή του Μίκη, με αφορμή την παρουσίαση του βιβλίου του ιστορικού Παύλου Πετρίδη, «Ο πολιτικός Θεοδωράκης»